

MBS133

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

A MESSIÁS A MI URUNK

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL
HUNGARY
bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalom

I. AZ URALOM TEOLÓGIÁJA

A. A kifejezések jelentése

1. Jehova
2. Adon
3. Adonai
4. Kurios

B. A Messiás uralma

1. A Messiás az Ószövetség Ura
2. A Messiás az Újszövetség Ura
3. A Messiás uralmára vonatkozó következtetések

C. Az uralom viszonya az üdvösséghez

1. Az evangélium világos meghatározása
2. Az „Úr” szó jelentése a megváltással kapcsolatban
 - a. Az Úr jelentése „mester”
 - b. Az Úr jelentése „Jehova”
 - c. A kurios jelentése „Isten”
 - d. Mit jelent az, hogy elfogadjuk Jézust Úrnak?
 - (1) Róma 1:1, 4
 - (2) Róma 10:9-10
 - (3) Apostolok Cselekedetei 2:36
 - (4) I.Korinthus 12:3
 - (5) Filippi 2:8-11

II. A MESSIÁST TENNI ÉLETÜNK URÁVÁ

A. Az odaszánás kérdése

1. Az odaszánásról szóló tanítás kiegyensúlyozatlansága
2. Az odaszánás alapja
 - a. Az üdvösség szerepe
 - b. A megváltás elve
 - c. Következtetések
3. Az odaszánás tartalma
4. Az odaszánás szempontjai
 - a. Az odaszánás kezdeti tette
 - b. Non-konformitás
 - c. Átváltozás
5. Az odaszánás gyakorisága
 - a. A kérdés: bűn a hívő életében
 - b. A megoldás: helyreállítás
 - c. Az eszköz: megvallás
6. Az odaszánás eredményei

B. Lélekkel betöltött életet élni

1. A Szentlélek szolgálata a megváltás vonatkozásában
2. A Szentlélek szolgálata a lelki érettség vonatkozásában
3. A Szentlélek betöltése
 - a. A betöltés meghatározása
 - b. A betöltés jellemzői
 - c. A Lélekkel való betöltekezés feltételei
 - d. A Lélekkel való betöltekezetség eredményei

III. A MESSIÁS URALMÁNAK MEGHATÁROZOTT TERÜLETEKRE TÖRTÉNŐ ALKALMAZÁSA

A. Tanítványság

1. Meghatározás
2. A „tanítvány” szó használata
 - a. A kíváncsiak
 - b. A meggyőződött tanítvány
 - c. Az elkötelezett tanítvány
3. A tanítványság követelményei
4. A tanítvánnyá válás módja
 - a. Máté 11:28-29
 - b. János 8:30-32
 - c. Lukács 9:57-62
5. A nagy küldetés

B. Adakozás

1. I. János 3:17
2. II. Korinthus 8:1-5
3. Galátzia 6:6
4. I. Korinthus 16:1-2
 - a. Az adakozás mindenkire vonatkozik
 - b. Az adakozás arányos legyen
 - c. Az adakozásnak bizalmasnak kell lennie
 - d. Az adakozás legyen időszakos és rendezett
5. Róma 15:25-27

C. Ima

D. Házasság

Monda az Úr az én uramnak: ülj az én jobbomon, a míg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá.
Zsoltárok 110:1

A Messiás uralmának tanulmányát három fő részre osztjuk: elsőként az uralom teológiája, másodsor a Messiást tenni életünk Urává és harmadszor a Messiás uralmának alkalmazása meghatározott területekre.

I. AZ URALOM TEOLÓGIÁJA

Az első főbb terület az uralom teológiája. Ezt három területen fogjuk megvitatni: először is a jelentését, másodsor a Messiás uralmát, harmadszor az uralom kapcsolatát az üdvösséggel.

A. A kifejezések jelentése

Ahhoz, hogy megértsük, mit jelent az uralom, négy specifikus kifejezést kell megmagyaráznunk.

1. Jehova

Mindenekelőtt itt a Jehova kifejezés. A héberben a szó négy héber betűből áll, amely az angol YHVH betűknek felel meg. A legtöbb angol fordításban Istennek ezt a nevét Úrnak (LORD) fordítják és csupa nagybetűvel írják. Más fordításokban a Jehova szót használják.

Istennek ezt a nevét, az Úr vagy Jehova elnevezést, 6832 alkalommal használja a héber Biblia öt szempont szerint. Elsőként, a szótó jelentése „lenni”. Istenről mint az örökkévalóról, az önmagában létezőről szól (II. Mózes 3:14). Másodsor, Istent mint a szövetség őrzőjét mutatja be, különösen az Izraellel való kapcsolatában, hiszen Isten szövetség által kapcsolódik Izraelhez (I. Mózes 15:12-21). Harmadsor Istent mint változatlan hangsúlyozza (Malakiás 3:16). A negyedik szempont Isten igazságát hangsúlyozza, s Jehovát mint bírót, az igazságossága miatt (I. Mózes 18:25-26, Zsoltárok 11:4-6). Az ötödik szempont Isten szeretetét hangsúlyozza, mivel Jehova a bűnös ember szabadítója és üdvözítője is egyben (Ézsaiás 63:7-9, Jeremiás 31:1-6). Ez Jehova szeretetének eredménye.

2. Adon

Az uralom elvével kapcsolatban a második kifejezés a héber *adon* szó, melyet az angol Bibliában háromféleképpen fordítanak: „mesternek”; „úrnak”, amikor emberekre használják; és „Úrnak”, nagybetűvel, amikor Istenre használják. Míg a Jehova, YHVH szó fordításának (angolban) minden betűjét nagybetűvel írják, mint ÚR, addig az *Adon* szó fordításának csak a kezdőbetűjét írják nagybetűvel, mint Úr.

Az *adon* szót egyaránt használják Istenre és emberekre. A héber Biblia több mint 300 alkalommal használja emberekre, hét különböző értelemben. Először is az ember (férfi), mint a feleség ura (I. Mózes 18:12), másodsor udvarias megszólításként, mint például a régi angolban (vagy magyarban is), *uram* (I. Mózes 23:6), harmadsor a rabszolga uraként (I. Mózes 24:12), negyedszer mint a földtulajdon ura (I. Mózes 42:30), ötödször mint a ház ura (I. Mózes 45:8), hatodsor hódoló megszólításként (IV. Mózes 11:28), hetedszer pedig bírósági kifejezésként (I. Sámuel 26:17).

Ugyanakkor Istenre is mintegy harminc alkalommal használják a Jehova vagy YHVH kifejezéssel együtt, kifejezve ezzel különleges uralmát (II. Mózes 34:23, V. Mózes 10:17, Zsoltárok 97:5, 114:7, 135:5, 136:1-3, Ézsaiás 1:24, 3:1, 10:16, 33, 19:4, Mikeás 4:13, Zakariás 6:5). Az *adon* szó a Jehova szóval kapcsolatos használatának öt értelme van: először is az adon szó Istenre mint mesterre utal, másodsor Istenre mint Úrra, harmadsor Istenre mint uralkodóra, negyedszer Istenre mint e világ tulajdonosára és ötödször, mint e világ irányítójára.

3. Adonai

A harmadik, sajátos héber szó az *Adonai*, amely az előző szóra épül. Többes számú szó, melynek jelentése „az én Uraim”, s Istenre mint mesterre vonatkozik. Míg az egyes számú adon szót Istenre és emberre egyaránt használják, a többes számú Adonai szó kizárólag Istenre használatos. Összességében 449 alkalommal használják, 135 alkalommal önmagában, 315 alkalommal a Jehova névvel együtt, melyből 310 az *Adonai Jehova*, 5 pedig a *Jehova Adonai* kifejezés.

Ezek használata három jelentéssel bír. Elsőként az *Úr félelme* a bölcsesség forrása (Jób 28:28), másodsor Isten tulajdonjogát fejezi ki a föld fölött (Zsoltárok 8:2-10), harmadszor pedig Isten elvárását az abszolút engedelmességre (Malakiás 1:6). Ha ezeket az uralom elvére szeretnénk vonatkoztatni, a Jehova név az ettől az Úrtól való függőségünket fejezi ki, az Adonai szó pedig azt az engedelmisséget hangsúlyozza, amit ez az Úr megkíván tőlünk.

4. Kurios

A negyedik sajátos kifejezés a görög nyelvben használt egyetlen főbb kifejezés, a *kurios*. A klasszikus görögben ezt a szót háromféleképpen használták: először is, amikor valakinek a tulajdonjogát akarták kihangsúlyozni, másodsor olyanokra, akik teljes tekintéllyel bírtak, s harmadszor valakire, akinek jog adta hatalmában áll rendelkezni. A görög istenekre azonban soha nem használták ezt a szót.

A Septuagintában a 6832 alkalomból, amikor a Jehova előfordul, annak görög megfelelőjeként 6156 alkalommal szerepel. Ugyanezt a szót használják az *adon* és *adonai* kifejezések fordítására is. A *kurios* szót mind Istenre, mind emberre egyaránt használják, valamint egy másik héber kifejezésre is, a *Baalra*, mely a tulajdonjogot hangsúlyozza. Az Újszövetség követi mind a klasszikus, mind pedig a Septuagintában használt kifejezéseket, melyek az engedelmisség és alávetettség elvét fejezik ki, valamint a tiszteletteljes megszólítást. Az állat (Lukács 19:33) és a rabszolga tulajdonlására is ezt a szót használja (Lukács 16:3, Máté 13:27, 25:26, Apostolok Cselekedetei 16:16-19). Bírósági kifejezésként is használatos (Máté 27:62-63), valamint a férjekre mint feleségeik urára (I. Péter 3:6).

B. A Messiás uralma

Az uralom teológiájának második területe a Messiás uralma. A Messiás uralmára vonatkozóan három dolgot kell megjegyeznünk.

1. A Messiás az Ószövetség Ura

A Messiás uralmára vonatkozó első pont az, hogy az Ószövetség Ura. Ez három, nyilvánvaló módon látható.

Az első az, hogy az Ószövetségben Isten úgy utalt magára, mint a *vagyok* és *Jesua* (Jézus) is úgy utal magára, mint a *vagyok* (János 8:58, 18:5-6).

A második nyilvánvaló mód az, hogy az Ószövetségben használt „Jehova részeket” az Újszövetségben Jesuára alkalmazzák. Zsoltárok 102:13, 26-28-ben például Istent Jehovaként szólítják meg, majd a Zsidókhoz írt levél 1:10-12-ben ugyanezeket a verseket idézik és Jesuára vonatkoztatják. Egy másik példa erre Ézsaiás 6:5, ahol Istenre Jehovaként utalnak, majd a János 12:41 ugyanezt a verset Jesuára alkalmazza. Világos tehát, hogy az ószövetségi Jehova gyakran azonos az újszövetségi Jesuával.

A harmadik nyilvánvaló mód az, hogy az ószövetségi héber *adon* és *adonai* kifejezéseket is alkalmazzák Jesuára az Újszövetségben. Például V. Mózes 10:17-ben Istent Adon-nak vagy Adonai-nak szólítják, majd ugyanezt a verset idézik I. Timóteus 6:15-ben, Jézusra alkalmazva. Az Ézsaiás 6:1, 8-10 verseket János 12:39-40-ben alkalmazzák Jesuára. Ézsaiás 53:1-et János 12:38-

ban alkalmazzák Jézusra. A Zsoltárok 110:1 az Adonai kifejezést használja, melyet az Újszövetségben számos helyen alkalmaznak Jesuára (Máté 22:41-45, Márk 12:35-37, Lukács 20:41-44, Apostolok Cselekedetei 2:34-36, Zsidókhöz írt levél 1:13). Világos tehát, hogy Jézus az Ószövetség Ura.

2. A Messiás az Újszövetség Ura

A Messiás uralmára vonatkozó második pont tizenkét alkalmazást tartalmaz.

Az első az, hogy a görög *kurios* kifejezés az a szó, mely megfelel az Ószövetségben használt héber Jehova, Adon és Adonai szavaknak. Az Újszövetségben a Kurios szót annak mindegyik ószövetségi jelentésbeli árnyalatában használják Jesuára az Újszövetségben. A Kurios szót valójában 747 alkalommal használják Jesuára.

A második alkalmazás az, hogy Jesua *mindenek Ura* (Apostolok Cselekedetei 10:36, Róma 10:12, Efézus 4:4-5).

A harmadik alkalmazás az, hogy Jesua *a dicsőség Ura* (I. Korinthus 2:8).

A negyedik alkalmazás szerint az *URAK URA* (Jelenések 17:14, 19:16).

Az ötödik jelentés az, hogy mivel Jesua Úr, minden angyal neki van alávetve (I. Péter 3:22).

A hatodik jelentés szerint, mivel Úr, az emberiség *feje* is (Róma 14:9, I. Korinthus 11:3).

A hetedik jelentés szerint, mivel Úr, Jesua gyakorolja vezetőségét a *világmindenség felett* (Efézus 1:21, 2).

A nyolcadik jelentés szerint, mivel Úr, ezért *az egyház feje* is (Efézus 1:22, 23, 5:23, Kolossé 1:18, 2:19).

A kilencedik jelentés szerint, mivel Úr, Jesua *a sábat Ura* (Máté 12:8, Márk 2:28).

A tizedik jelentés szerint Jesua a *Messiás Úr* (Márk 1:3, Lukács 2:11, 3:4). Valójában a Messiásra a legelterjedtebb, rabbik által használt név a „Messiás király” volt, és ez a rabbik által gyakorolt elv tükröződik vissza akkor, amikor az Újszövetségben Jesuára mint „Úr Messiásra” utalnak.

A tizenegyedik jelentés szerint, *Úr Isten* néven is ismeretes (Lukács 5:8, János 20:28).

A tizenkettedik jelentés szerint, a *hívő Ura* (János 13:13, 14, II. Korinthus 4:5, 12:8, Efézus 6:9).

3. A Messiás uralmára vonatkozó következtetések

A harmadik pont a Messiás uralmára vonatkozó következtetések levonása. Arra a tényre alapozva, hogy Jesua mind az Ószövetség, mind pedig az Újszövetség Ura, hét sajátos következtetést vonhatunk le a Messiás uralmára vonatkozóan.

Elsőként, Jesua a Teremtő. Mivel a Teremtőnek Úrnak kell lennie, ő a Teremtő. János 1:13 ezért hangsúlyozza azt, hogy minden általa lett, és semmi sem lett, ami lett, ami ne általa lett volna, mert ő a teremtés véghezvivője.

Másodszor, ő a szövetség őrzője. A Jehova kifejezés elsődleges jelentése az, hogy Istent, mint a szövetség őrzőjét hangsúlyozza, mivel ő pontosan ez. Meggyőződik arról, hogy Isten minden szövetsége valóban beteljesül.

Harmadszor, önmagában létező. Mivel a Jehova szó másik kulcsfontosságú jelentése Istent, mint önmagában létezőt hangsúlyozza, ezért Jesua is önmagában létező, vagyis léte egyetlen más elemtől sem függ.

Negyedszer, mester. A mesternek engedelmeskedni kell. Mivel ő a mesterünk, engedelmisséggel tartozunk neki: neki kell adnunk az engedelmisségünket.

Ötödször, Jesua tulajdonos. Ő az egész világ tulajdonosa, hiszen ő teremtette a világot. Ő az egész emberiség tulajdonosa, hiszen ő alkotta az emberiséget. Ezen felül ő minden hívő tulajdonosa is egy különleges értelemben az újjá teremtés miatt, hiszen új teremtmények vagyunk, újak öbenne az újjászületés ténye miatt. Mivel ő a tulajdonosunk, ezért jogában áll oda helyezni minket, és úgy bánni velünk, ahogyan csak akar.

Hatodszor, uralkodó. Mivel Úr, ezért uralkodónak is kell lennie, ami arra is rámutat, hogy teljhatalmú uralkodó, s ezért azt tehet, amit csak szeretne.

Hetedszer pedig Jesua mindennek a középpontja. A világmindenség középpontja, az emberi lét középpontja, a hitünk középpontja és az üdvösségünk középpontja.

C. Az uralom viszonya az üdvösséghez

Az uralom teológiájának harmadik területe az üdvösséghez fűződő viszonya. A valós kérdés ez: szükséges-e az elkötelezettség a Messiáshoz, mint életünk Urához ahhoz, hogy valaki üdvösséget nyerjen.

Sokak szerint „igen; ahhoz, hogy valaki megtérhessen el kell köteleznie magát a Messiás mellett, és őt tennie élete Urává. Ha nem teszi a Messiást élete Urává, akkor nincs megtérve.” Vannak olyan jó tanítók, akik ezt tanítják. Arthur Pink például így ír:

„Azok a prédikátorok, akik azt mondják a bűnösöknek, hogy meg vannak váltva anélkül, hogy alárendelnék magukat Krisztus uralmának, tévedésben vannak és olyan veszélyesek, mint akik az üdvösséget cselekedetek alapján kiérdemelhetőnek tanítják.”

A második példa, szintén Pinktől, aki a „Tanulmányok az üdvözítő hitről” című könyvében azt állítja: „A legtöbb esetben a modern evangélista biztosítja hallgatóságát afelől, hogy a pokol elkerüléséhez, és helyének biztosításához a mennyben pusztán el kell fogadnia Krisztust személyes megváltójaként, ám ez a tanítás nagyon is félrevezető. Senki sem fogadhatja el Krisztust megváltójaként, ha közben Úrként elutasítja őt. Ezért azok, akik nem hajlottak meg Krisztus királyi pálcája előtt, és nem emelték őt a szívük és életük trónjára, ám közben úgy vélik, hogy megváltójukként bíznak benne, teljességgel be vannak csapva.”

Akik nem hisznek abban, hogy az üdvösséghez a Messiást Úrként kell elfogadni, nem azt tanítják, hogy egy ember megtérhet Jesua megváltóként való elfogadásával, Úrként azonban elutasíthatja őt. Csupán azt állítják, hogy a hitetlen embernek nincs kellő ismerete erről az elvről. Ezt a későbbiekben részletesen megvitatjuk majd.

Harmadik példája az uralom megváltást tanítóknak John Stott-tól származik: „Azt állítom, hogy nem biblikus és nem valóságos Jézus Krisztus uralmát elválasztani a megváltói mivoltától.”

Negyedszer, J.I. Packer így ír:

„Vagy valóban azt feltételezik talán, hogy elegendő Krisztusba mint bűnük hordozójába vetni bizalmukat, és nem ébrednek rá arra, hogy meg kell tagadniuk önmagukat, s őt Úrként a trónra helyezniük? Ezt a tévedést csak hiszékenységnek nevezhetem.”

Az uralmi megváltás újabb példája:

„Ha valaki nem adja át az irányítás hatalmát az élete fölött az Úrnak akkor, amikor elfogadja megváltójának, az az ember nem lehet megtérve.”

A leggyakoribb példa talán a „Négy törvény” című füzet, amelyben a negyedik törvény szerint el kell fogadnunk Jesuát megváltónkként és Urunkként, s akkor megismerhetjük és megtapasztalhatjuk Isten tervét az életünkre.

1. Az evangélium világos meghatározása

Az uralom megváltás kérdésének megoldása érdekében világosan meg kell határoznunk az evangéliumot. E kérdés tekintetében két lehetőség közül választhatunk: vajon az üdvösség kizárólag kegyelemből, hit által van-e, vagy hitből plusz az életünk elkötelezéséből a Messiás uralmának? A két lehetőség közül az egyik biztosan hamis evangélium. Az evangélium meghatározásából adódóan az uralom megváltás kérdése csak két lehetőséget engedélyez: az egyén kizárólag hit által tér meg, vagy a hit és az élete elkötelezése által?

Az Írásban látunk példát elkötelezetlen hívőkre, olyan emberekre, akik nyilvánvalóan megváltottak ugyan, de nem élnek elkötelezett életet. Az egyik ilyen példa Apostolok Cselekedetei 10:14. Péternek hívőként a Messiás volt élete Ura számos területen, ám nagyon nehezen vetette alá magát Jesua uralmának akkor, amikor egy pogány ember házába kellett elmennie, vagy amikor nem kóser, tisztátalan ételt kellett megőlnie és megennie. Az elkötelezetlen hívő egy másik példája Barnabás, az Apostolok Cselekedetei 15:39-ben, ám csakúgy, mint Péter esetében az elkötelezettség hiánya az ő esetében is csupán időleges volt. Még jobb példa ettől az efézusi megtértek az Apostolok Cselekedetei 19:18-19-ben. Róluk nyilvánvalóan állítják, hogy hívők, ám elkötelezetlenek. A Messiás uralmának folyamatosan és szándékosan nem vetették alá magukat, nem úgy, mint Péter és Barnabás, ahol ez csupán pillanatnyi és átmeneti állapot volt. Az Újszövetségben találunk példákat olyan emberekre, akik meg voltak váltva, ám életük egy vagy több területén nem köteleződtek el, és nyilvánvaló, hogy ezeken a területeken Jesua nem volt az életük Ura.

2. Az „Úr” szó jelentése a megváltással kapcsolatban

Ahhoz, hogy megoldjuk ezt a kérdést figyelembe kell vennünk az „úr” szó jelentését. Korábban már rámutattunk arra, hogy az „úr” szó számos jelentéssel és vonatkozással bír. Még akkor is, ha az uralmat kizárólag a megváltás tekintetében vizsgáljuk, az erre vonatkozó bibliai elméletek is különböznek. Az uralomnak az üdvösségre vonatkozó magyarázatában három dolgot kell látnunk.

a. Az Úr jelentése „mester”

Mindenekelőtt az úr kifejezés az „Úr Jézus” megszólításban többet jelent annál, mint hogy ő az életünk mesterévé, Urává lesz. Nem egyszerűen a „mester Jézus” jelentésben beszélünk itt az „Úr Jézusról”. Ehelyett az „Úr” kifejezés Jézus istenségét hangsúlyozza, az „Úr Jézus” kifejezés pedig rá, mint Isten-emberre vonatkozik. A Jézus szó az ember mivoltát hangsúlyozza, az Úr szó pedig istenségét. Úr Jézus tehát azt jelenti, hogy ő az Isten-ember.

I. Korinthus 12:3 azt mondja, hogy *senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által*. Megváltatlan emberek is használhatják a szót a „mester” jelentés értelmében, ám az úr szó azt is jelenti „isteni lét érzete”, tehát az egyén felismerheti Jesua isteni mivoltát anélkül, hogy uralkodóvá tenné őt valamely területen, ahogyan Péter tette Apostolok Cselekedetei 10:14-ben. Valaki elfogadhatja Jesuát Istennek, ám ez nem jelenti azt, hogy élete minden egyes részletében az Urává teszi őt. Péter ismerte a Messiás isteni mivoltát, hitte azt és elfogadta, de az idő azon adott pillanatában azon az egy területen nem tette őt élete Urává.

Az Úr Jézust elfogadni annyit tesz, hogy Isten-emberként fogadjuk el őt, nem pedig azt, hogy

uralkodónkként fogadjuk el életünk minden egyes területén. Amikor a Biblia azt mondja, hogy a hitetetlen embernek hinnie kell az Úr Jézusban a Messiásban, akkor ez egyszerűen azt jelenti, hogy Isten-emberként fogadja el őt. Ebben hisz, és ezt fogadja el, amikor megtér. Ezen a ponton nem teszi őt élete minden területének uralkodójává. A megváltás lényege tehát az Úr Jézus mint Isten-ember, nem pedig az Úr Jézus mint a mester (úr) - ember.

b. Az Úr jelentése „Jehova”

A másik figyelemreméltó dolog, a Messiásnak Úrnak kell lennie abban az értelemben, hogy ő Jehova. Ez szükséges ahhoz, hogy megváltó lehessen, hiszen egyedül Isten képes megváltani. Ennek ellenére személyes uralma az egyén élete fölött nem feltétele a megváltásnak.

c. A kurios jelentése „Isten”

A harmadik dolog, amit észre kell vennünk az, hogy a görög *kurios* kifejezés egyik jelentése „Isten”, ami új fordulat volt a Septuagintában. Az Újszövetségben a kurios kifejezést használják Istenre, férjre, mesterre, római hivatalnokra vagy egyszerűen titulusként, mint „úr”. A hívő feletti uralom csupán egy szempontja a kurios jelentésének. Ezt az egy szempontot nem tehetjük a megváltás feltételévé.

d. Mit jelent az, hogy elfogadjuk Jézust Úrnak?

A Messiásnak tehát mesternek (Úrnak) kell lennie életünk minden területén ahhoz, hogy megtérhessünk? Vajon ezt jelenti elfogadni Jesuát Úrnak, vagy egyszerűen azt, hogy Jesuát Isten-embernek fogadjuk el, mert mind Istennek, mind pedig embernek kell lennie ahhoz, hogy megváltó lehessen? Őt kulcsfontosságú rész szól erről a kérdéstről.

(1) Róma 1:1-4

Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliumának hirdetésére, melyet eleve megígért az ő prófétái által a szentírásokban, az ő Fia felől, aki Dávid magvából lett test szerint, aki megbizonyított hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámasztás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől.

Pál ezekben a versekben egyértelműen elmagyarázza azt, hogy mi is az evangélium. Rámutat Jesua emberi mivoltára, amikor Dávid fiaként utal rá. Ugyanakkor a Messiás istenségére is utal, amikor *Isten Fiának* nevezi őt. Ebben a négy versben hangsúlyozza Jesua emberi és isteni mivoltát. Ez az, ami megment. A hívő rómaiakat az a tény mentette meg, hogy Jesua Isten és ember volt, az uralma egyszerűen az isteni mivoltát hangsúlyozta, nem pedig uralmát minden ember élete fölött.

Pál valójában nem is érinti Jesua uralmának témáját az egyén életében egészen addig, amíg el nem érkezik Róma 12. fejezetéhez. Jesua uralmáról addig csak abban az értelemben beszélt, hogy Jesua Isten, s ebben hisz az egyén akkor, amikor elfogadja Jesuát Urának. Azt, hogy ő az Isten-ember, nem pedig azt, hogy ő az Úr életünk minden egyes részlete fölött.

(2) Róma 10:9-10

Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.

Ezek szerint a versek szerint *Jézust Úrnak* kell megvallanunk ahhoz, hogy üdvözülhessünk. Ez nem az az uralom, amikor életünk minden területe fölött *Úrrá* válik, hanem *Úr* az isteni mivoltának értelmében. Meg kell vallanunk Jesua uralmát. Az *Úr* szó az istenségét, a Jézus szó az emberiségét hangsúlyozza, tehát az Isten-emberről kell vallást tennünk az üdvösséghez. Isten-emberként kell elismernünk őt ahhoz, hogy megtérhessünk. Nem életünk Uraként kell elismernünk őt ahhoz, hogy megtérhessünk.

(3) Apostolok Cselekedetei 2:36

Bizonytal tudja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.

Ebből a versből nyilvánvaló, hogy az Atya *Úrrá és Krisztussá*, vagyis a Messiássá *tette őt*. Az *Úr* kifejezés az istenségét hangsúlyozza; a *Krisztus* kifejezés „Messiást” jelent, mely az emberi mivoltára utal. Itt is az látható, hogy a megtéréshez Isten-emberként birtokoljuk őt.

(4) I. Korinthus 12:3

Azért tudtokra adom néktek, hogy senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.

Tudjuk, hogy az emberek képesek kimondani azt, hogy *Jézus az Úr* anélkül, hogy valóban Uruk és Istenük lenne. Ez a vers tehát újra azt emeli ki, hogy Jesuának Istennek és embernek kell lennie ahhoz, hogy megváltó lehessen.

(5) Filippi 2:8-11

És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékozta neki oly nevet, amely minden név fölött való; Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Itt is azt látjuk, hogy Jesuáról a Messiásról mint Úrról kell vallást tennünk, a szó Istent jelentő értelmében, nem pedig abban az értelemben, hogy életünk Urává válik a megváltás pillanatában.

Ez az öt írásrész, melyeket gyakran az uralmi megváltás tanítására használnak valójában nem azt tanítja. Az uralom azon tényezője, mely üdvösségre visz, az az istenség. Jesuának természetesen Istennek kell lennie ahhoz, hogy megválthasson minket. Amikor megtérésünk elfogadjuk őt, mint Urunkat, akkor Istent mint megváltónkat fogadjuk el. Ekkor még nem tesszük életünk Urává, és nem rendeljük alá életünk minden egyes területét neki. Némi lelki növekedés szükségeltetik ahhoz, hogy valaki elérhesse ezt a célt.

Hadd fejezzem be az uralom megváltáshoz való viszonyáról szóló értekezést egy analógiával. A „Jézus” és az „Úr” kifejezéseknek különböző szempontjai vannak. A „Jézus” szó például Jézus valódi emberi mivoltára mutat, aki meghalt a bűneinkért. A „Jézus” név kihangsúlyozza Jézus emberi mivoltát, amely példaértékű a saját életünkben (I. Péter 2:21, I. János 2:6). A „Jézus” név a második eljövételre is vonatkozik (Apostolok Cselekedetei 1:11, Zakariás 12:10). A „Jézus” név tehát ezekkel a különböző jelentésekkel bír. Hinnünk kell mindezekben a jelentésekben ahhoz, hogy megtérhessünk? Nem, csupán az első jelentésben kell hinnünk, abban, hogy emberként meghalt a bűneinkért. Az „Úr” kifejezés is számos szemponttal bír. Jelentheti azt, hogy „Isten”, vagy „teremtő”, vagy „király”, vagy „uralkodó”. Hinnünk kell mindezekben a tényezőkben ahhoz, hogy megtérhessünk? A válasz ismét „nem”. Csakis az első szempont szükséges a megváltáshoz: hinni, hogy ő Isten.

Amikor Urunkként elismerjük, akkor Istenként ismerjük el és ez üdvözít minket. Abban a pillanatban, amikor hiszünk, nem ismerjük el őt úgy, mint mestert (Urat) életünk minden egyes részlete fölött. Ez olyasvalami, ami a megtérés után megtörténhet, ám nem része annak.

II. A MESSIÁST TENNI ÉLETÜNK URÁVÁ

A Messiás uralmának második fő területe az, amikor a Messiást Úrrá tesszük az életünk fölött. Arra már rámutattunk, hogy nem azáltal térünk meg, ha életünk Urává tesszük Jézust. Azáltal térünk meg, ha hisszük, hogy meghalt a bűneinkért, eltemették, feltámadt és ő az Isten-ember. Ez az, ami

üdvözt. A Biblia arra bátorítja a hívőket, hogy amint növekednek, tegyék a Messiást életük Urává. Ahhoz, hogy a Messiást életük Urává tegyék, két főbb témát kell megvitatnunk: az odaszánás és a Lélekkel betöltött élet kérdését.

A. Az odaszánás kérdése

Az első témát, az odaszánás kérdését, hat területen vizsgáljuk meg.

1. Az odaszánásról szóló tanítás kiegyensúlyozatlansága

Az odaszánás kérdésének megvitatásában az első terület az a számos kiegyensúlyozatlan tanítás, melyet a hívőknek az odaszánással kapcsolatban tanítanak. A kiegyensúlyozatlanság három dolognak köszönhető. Először is néhányan úgy hiszik, hogy az odaszánás jelenti a teljes választ a lelki életre és annak minden problémájára. A kiegyensúlyozatlanság második oka az, hogy bizonyos körökben az odaszánásnak nem sok helye van a lelki életben. Soha nem beszélnek róla, soha nem vitatják meg. Ezek persze szélsőségek: az egyik válasz szerint az odaszánás az egyedüli válasz, a másik pedig nem is tesz említést róla. A kiegyensúlyozatlanságnak van egy harmadik oka is: a hangsúly bizonyos körökben az újra-odaszánáson van. Vannak olyanok, akik folyamatosan az újra-odaszánásról, az újra-odaszánásról és az újra-odaszánásról beszélnek, így ezeknek az embereknek időről-időre át kell esniük az újra-odaszánás folyamatán.

2. Az odaszánás alapja

Az odaszánás kérdésének másik területe az üdvösség elvének és szerepének megvitatása.

a. Az üdvösség szerepe

Az odaszánás mindig a már garantált áldás alapján történik. Amikor a Biblia életünk Istennek való odaszánására biztat minket, ez az intés mindig a már megadott áldások alapján történik.

A legfőbb áldás természetesen az üdvösség. Ez Róma 12:1 lényege, mely az odaszánásról szóló kiváló vers, de az *annakokáért* szóra alapszik. Azért kell odaszánunk az életünket, amit Isten már megtett értünk, s amelyekről Pál a Rómabeliekhez írt levél 1-11 fejezeteiben leírt.

Róma 3:24 szerint a Messiásban lévő helyzetünk miatt megigazítottunk a megváltáson keresztül, ezért Istennek kell odaszánunk magunkat. Róma 8:23 szerint mivel rendelkezünk a testünk jövőbeni megváltásának bizonyosságával, oda kell szánunk az életünket Istennek. Az I. Korinthus 6:19-20 szerint, amibe Istennek került bennünket megváltania, a megváltás *ára* – a Messiás vére - miatt, mivel ez Istennek a Fia halálába került, oda kell szánunk az életünket a Messiásnak. Az odaszánás alapja mindig az Isten által már megadott és az általunk már elfogadott áldásokon nyugszik.

b. A megváltás elve

Mivel az odaszánás a megváltáson alapszik, fontos megértenünk a megváltás elvét. Három kulcsfontosságú görög szó hangsúlyozza a megváltás elvét.

Az első görög szó az *agorazo*, melynek jelentése „venni”, „vásárolni” vagy „megfizetni az árat”. A megváltás tekintetében ez azt jelenti, hogy „megfizették azt az árat, amit a bűnünk megkövetelt a megváltásunk érdekében”. Ezt a szót használja II. Péter 2:1 és Jelenések 5:9.

A második görög szó az *exagorazo*, melynek jelentése: „kivásárolni a piacról”. A megváltás tekintetében ez azt jelenti, hogy a Messiás eltávolított minket a bűn piacáról, így biztosítva minket arról, hogy soha nem térünk vissza a bűn rabigájába. Ezt a szót Galátzia 3:13 és 4:5-ben találhatjuk.

A harmadik görög szó a *lutreo*, melynek jelentése „elengedni, szabaddá tenni”. A megváltás tekintetében ez azt jelenti, hogy a „megvásárolt embert felszabadították”. Máté 20:28-ban és Titus

2:14-ben látjuk ezt a szót.

Ezek a görög szavak a megváltást hangsúlyozzák ki. A megváltás az alapvető oka annak, hogy miért kell odaszánnunk életünket a Messiásnak és őt tennünk életünk Urává minden egyes területen.

c. Következtetések

Hat következtetést vonhatunk le erre a három görög szóra alapozva.

Először is, a megváltott személyt megvásárolták, eltávolították a piacról, elengedték és felszabadították.

Másodszor, ez nem jelenti azt, hogy a bűn rabságából a Messiás rabságába kerülünk; ez nem automatikus. Többé nem vagyunk a bűn szolgálói, ám ez nem jelenti azt, hogy automatikusan a Messiás szolgálivá válunk.

Harmadszor, mindez azt jelenti, hogy a fogságból szabadságra jutottunk.

Negyedszer, tehát egy döntés áll előttünk: dönthetünk úgy, hogy a Messiás szolgálivá válunk, ám úgy is, hogy nem válunk a Messiás szolgálivá.

Ötödször, miért döntenénk úgy, hogy a Messiás szolgálivá válunk? Hiszen megváltattunk, bizonyosságot szereztünk a menny felől, nem veszíthetjük el az üdvösségünket, akkor tehát miért válnánk a Messiás szolgálivá? Azért, amit a Messiás tett: megigazulást, megszentelést és megdicsőülést adott. V. Mózes 15:16-17 a felszabadított szolgáról beszél. A felszabadított szolga dönthet úgy, hogy ismét szolga lesz. Ha ismét szolga lesz, ezt azért teszi, mert szereti az urát, és mert az ura jól bánt vele. Szolgából rabszolga lesz belőle, és különleges gondoskodáshoz van joga II. Mózes 12:43-45 és III. Mózes 22:10-11 szerint.

Hatodszor, megváltásunk alapján az odaszánásunk sürgetővé válik. Megvásároltak minket, eltávolítottak és szabaddá tettek. Azért kellene odaszánnunk az életünket, mert Jesua jó volt hozzánk és mivel szeretjük őt.

3. Az odaszánás tartalma

A harmadik megvitatandó terület az odaszánással kapcsolatban, annak tartalma. A kérdés az, hogy pontosan mit is kell odaszánni? Amikor a Biblia az odaszánásra bátorít minket, mi az, amit oda kell szánnunk? Három erre vonatkozó írásrészt találunk:

Az első Róma 6:12-13:

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban: Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.

A másik kulcsfontosságú rész Róma 12:1: *Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.*

A harmadik rész I. Korinthus 6:19-20:

Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.

A fenti írásrészek szerint a *testet*, magát a személyt kell odaszáni. Isten azt szeretné, ha önmagunkat szánánk oda neki, hogy használhasson minket, különös tekintettel a fizikai lényünkre, a fizikai testünkre. Ez válik az odaszánás területévé, ez az odaszánás tartalma, alanya.

Ennek fényében mi a megváltás és odaszánás közötti kapcsolat? Néhányan összekeverik a kettőt. Róma 12:1 verset néha úgy tanítják, mintha a megváltásról szóló vers lenne. A megváltás Jesuához a Messiáshoz kapcsolódik, ami a bűnért való helyettesítés, a megváltás a bűn kérdését foglalja magában. Az odaszánás azonban a Messiáshoz, mint az egyén életének Urához kapcsolódik és az odaszánás az alávetettséget foglalja magában. Az odaszánás tehát olyasvalami, ami a megváltást követi, nem pedig a megváltás oka vagy módja.

Az odaszánás területének fő kérdése az, hogy ki fogja irányítani az életedet? Az odaszánás nem foglalkozik a specifikus dolgokkal, azzal, hogy milyen missziós mezőre menjek, melyik bibliaiskolában tanuljak, ki legyen a házastársam. Az odaszánás nem érinti ezeket az egyedi dolgokat. Az odaszánás lényege az, hogy ki fogja irányítani az életedet: Isten vagy te magad? Az odaszánásban nem az a kérdés, hogy mit szánjunk oda, hanem, hogy kit. Isten azt akarja, hogy szánd oda magad, a tested az ő szolgálatára.

Az odaszánás tartalmára nézve azt a következtetést vonhatjuk le, hogy az odaszánás területe az egyén élete, az egyén teste. Ez természetesen magában foglalja az élet részleteit, de nem az odaszánás eszközeként, hanem annak eredményeként. Ha elkötelezed, ha odaszánod magad és egész testedet Isten használatára, a részletek természetesen részeivé válnak mindennek. A részletek azonban az odaszánás eredményei, nem az odaszánás eszközei, módjai.

4. Az odaszánás szempontjai

Az odaszánással kapcsolatban a negyedik megvitatandó terület annak szempontjai. Melyek az odaszánás jellemzői? Az odaszánás szempontjait az odaszánás kezdeti tette és az e tett melletti folyamatos elkötelezettségként lehetne összefoglalni. Az odaszánással foglalkozó fő írásrész a Róma 12:1-2: *Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.*

a. Az odaszánás kezdeti tette

Először is szükséges az odaszánás kezdeti tette. Életünk egy meghatározó pillanatában a testet oda kell száni Istennek használatra. A *szánjátok oda* szó a görögben az aoriszt főnévi igenév alakban szerepel. Az aoriszt egyszeri, nem ismétlődő cselekedetre utal, a jelen időhöz hasonlóan. Róma 6:13-ban is ugyanezt az igeidőt használják, ahol az aoriszt felszólító módban áll.

Egyszeri, határozott odaszánással kell átadnunk testünket Istennek használatra. Az író rámutat arra, hogy mindez ésszerű, racionális és logikus tett *Isten irgalmasságának* fényében, melyet az üdvösségben nyertünk el. Az odaszánás mindig Isten korábbi áldásain alapul, s ezeket az áldásokat Pál a Róma 1-11-ben sorolja fel, ahol rámutat arra, hogy Isten olyan megváltásról gondoskodott, mely magában foglalja a megigazolást, a megszentelődést és a megdicsőülést. Mindannak fényében, amit Isten tett értünk, *Isten irgalmasságának* fényében, melyet a megváltásunkban nyertünk el ésszerű, racionális és logikus dolog a testünk odaszánása.

Arra is rámutat, hogy ez egy áldozat. Életünk mindennapi rutinjában a Messiásért kell élnünk. Feláldozzuk testünket az ő használatára. Ráadásul ennek *élő áldozatnak* kell lennie, nem holtnak. Teljes, mindent magában foglaló odaadásnak kell lennie.

b. Non-konformitás

Az odaszánás második szempontja a non-konformitás. Ez azzal jár, hogy elkülönülünk attól a gonosz kortól, amelyben élünk, nem szabjuk magunkat ahhoz, nem alkalmazkodunk hozzá. Ez Róma 12:2 és Galátzia 1:4 lényege. Ez az odaszánás negatív szempontja, melynek a külső dolgokhoz van köze. A konformitás azt jelenti, hogy a külső megjelenés hasonlít a világhoz, bár belülről átalakulás történt. Az elkülönülés, a non-konformitás azt jelenti, hogy „divatjamúltak” vagyunk, ami I. Péter 1:14 lényege is. A non-konformista élet annak ellenére, hogy divatjamúlt (nem divatos), szükséges jellemzője az odaszánt életnek.

c. Átváltozás

A harmadik szempont az átváltozás. Ez az odaszánás pozitív velejárója, amelynek a belsőkhoz van köze. II. Korinthus 3:18 szerint az átváltozás eszköze a Szentlélek. Az átváltozás középpontja az elménk, s a lényeg az, hogy az elménk át legyen programozva. Ezt a Szentlélek végzi, aki rávesz minket arra, hogy úgy gondolkodjunk, ahogyan Isten.

5. Az odaszánás gyakorisága

Az ötödik megvitatandó terület az odaszánás gyakoriságának kérdése. Számos körben kihangsúlyozzák a folyamatos újra-odaszánást, így szinte minden egyes nyáron keresztény táborozáskor, konferencián, vagy a tábortűz mellett az emberek megosztják egymással bizonyosságaikat, és arról beszélnek, hogy újra odaszánták az életüket. Látszólag szükségét érzik annak, hogy ezt időről-időre, vagy legalább évente egyszer megtegyék.

A Biblia valójában nem tanítja a folyamatos újra-odaszánást. Az odaszánással kapcsolatos kulcsfontosságú vers a Róma 12:1, mely az egyszeri tettet hangsúlyozza. Amikor követjük a Róma 12:1-et, és egyszer s mindenkorra az ő szolgálatára szánjuk életünket, akkor odaszánt életünk van. Szükségtelen újra odaszánni az életünket. Azon a ponton már odaszántuk az életünket. Amikor életünk folyamán keresztúthoz érünk, akkor a kérdés nem az, hogy vajon Isten akaratát fogjuk-e tenni, hanem sokkal inkább az a kérdés, hogy mi az Isten akarata? S miután megismerjük Isten akaratát, azt tesszük.

a. A kérdés: bűn a hívő életében

Tételezzük fel, hogy a hívő megtette a kezdeti, egyszer, s mindenkorra szóló teljes odaszánást, s miután ezt megtette, egy bizonyos ponton, amikor döntés előtt állt rossz döntést hozott, és úgy döntött, hogy nem Isten akaratát cselekszi. Felmerül a kérdés, hogy mi ilyenkor az állapota? Most újra oda kell szánnia az életét? Az állapota nyilvánvalóan az, hogy megszegte azt az esküt, melyet akkor tett, amikor odaszánta testét az Úr szolgálatára. Belépett életébe a bűn, és az odaszánt állapotán csorba esett.

b. A megoldás: helyreállítás

Hogyan orvosolható ez a probléma? A megoldás nem az újra-odaszánás, amikor ismét teljesen előlről kell kezdenünk az odaszánt életet. A megoldás a helyreállítás. A megoldás az, ha visszatérünk a helyes ösvényre. Más szóval, az odaszánt élet útján elindultunk, az egyszer s mindenkorra szóló odaszánást megtettük, ám amikor megszegtek az eskünket, akkor letértünk az útról. A megoldás az, hogy visszatérünk az útra oda, ahonnan letértünk. Nem kell egészen az út elejére visszatérnünk és újra kezdeni az egész folyamatot. Arra a pontra kell visszatérnünk, ahonnan elhagytuk az utat. Nem kell visszatérnünk a kiindulópontra. Ha odaszánt életünk során az A pontból kiindulva eljutottunk a B-re, majd a C-re, de a D pontnál letértünk az útról, akkor az számít, hogy a D pontnál térjünk vissza az útra és folytassuk tovább a lelki életet. Ez a megoldás.

Ez a helyreállítás. A megoldás nem az újra-odaszánás, hanem a helyreállítás.

c. Az eszköz: megvallás

A helyreállítás eszköze, módja az I. János 1:9 megvallása: *Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.*

Ennek eredménye a közösség helyreállítása lesz. Ez tehát a megoldás: a megvalláson keresztüli helyreállítás.

Minden hívő az odaszánás egyik vagy másik oldalán áll. Vagy elköteleztük magunkat, vagy nem. Ha még soha nem végezted el a Róma 12:1-ben szereplő odaszánást, akkor ez a következő lépés. Tanulmányozd Róma 1-11 fejezeteit, tudd meg, mit tett érted Isten, és értsd meg *Isten irgalmasságának* összes áldását, amit már megkaptál. Ha ezt megérted, alkalmazd Róma 12:1-et, és tedd meg az odaszánás döntő, kezdeti lépését. Ismétlem, minden hívő az odaszánás egyik vagy másik oldalán áll. Vagy odaszántuk a testünket, vagy nem. Ha még nem tetted meg, akkor a lelki életed következő lépése az, hogy elvégezd az odaszánás tettét.

Miután megteszed ezt, elkezdesz növekedni a lelki életben. Ha az út során valahol megcsúszol, nem kell újra odaszánnod az életedet, hanem meg kell vallanod a bűnödöt és visszatérned az útra, a lelki érettség felé haladva. Odaszántad már magad? Ha a válasz „nem”, akkor ez a következő lépés. Ha a válasz „igen”, akkor mindig hasznos dolog megvizsgálni odaszánt életed jelenlegi állapotát: hol állunk a már odaszánt életünkhöz viszonyítva? Még mindig azzal összhangban, következetesen élünk, vagy többé már nem élünk azzal összhangban? Ha már nem élünk összhangban odaszánásunkkal, akkor ezt meg kell vallanunk és visszatérnünk az útra. Ez a helyreállítás, nem az újra-odaszánás.

6. Az odaszánás eredményei

Az odaszánás kérdésének hatodik területén két eredményt vizsgálunk meg. Először is, Róma 12:2 Isten akaratának ismeretéről, elvégzéséről és annak élvezetéről beszél. Nehéz megértenünk, hogy mi Isten akarata az odaszánás nélkül, hiszen nem rendelkezünk a Lélek megvilágosításával, ami ahhoz szükségeltetik, hogy Isten Igéjéből meghatározzuk Isten akaratát. Az odaszánással megismerjük Isten akaratát. Ha rendelkezünk Isten akaratának ismeretével, a következő lépés az, hogy tegyük Isten akaratát. Ha már megvan az ismeret, az odaszánt élet logikus következménye az, hogy Isten akaratát cselekedjük. Isten akaratát tenni azt jelenti, hogy Isten akaratát élvezzük. Nagy örömet szerezhetünk abból, ha Isten akaratát tesszük.

A második eredmény az, hogy ez Lélekkel-betöltött, vagy a Lélek által irányított élethez vezet, melyet bővebben a következő részben tárgyalunk.

A lelki életben az odaszánás kezdeti tette a győzelem kiindulópontja. Az odaszánás tette nélkül nem tudunk állhatatosan győzelemben élni a lelki életben. Ám azzal együtt rendelkezünk a győzelem alapjával és kiindulópontjával. Amikor őt tesszük életünk Urává, ő a Mesterünkké válik, mi pedig a szolgálóivá. Mesterünkként jogában áll elvárni tőlünk az engedelmisséget, nekünk pedig szolgálóiként jogunkban áll elvárni tőle az ehhez szükséges erőt. Filippi 4:19 szerint ezt ő meg is adja.

B. Lélekkel betöltött életet élni

A második főbb téma annak kapcsán, hogy a Messiást életünk Urává tesszük az odaszánást követő dolgokhoz van köze, mégpedig a Lélekkel-betöltött élethez. Míg az odaszánás egy általunk végzett egyszer s mindenkorra szóló tett, addig a Lélekkel-betöltött élet olyasvalami, amit a mindennapi életben teszünk. Ezt a témát három területen vizsgáljuk.

1. A Szentlélek szolgálatai a megváltás vonatkozásában

A Lélekkel-betöltött élet első területe az, hogy a Szentlélek szolgálatai a megváltás vonatkozásában egyszer s mindenkorra szólnak. Ezek azok a dolgok, amiket a Szentlélek a megváltáskor tesz a hívő életében, amikor már a hívőben van, és ezek a tettek nem ismétlődnek meg. A Léleknek öt ilyen

szolgálata van.

Az első szolgálat a meggyőzés szolgálata, melynek során az evangéliumot olyan egyértelművé teszi, hogy azt az emberi elme is megértse (János 16:7-11).

A második szolgálata az újjáteremtés munkája. Az újjáteremtés eredménye abban az emberben aki hisz, hogy újjá születik. Ezen a ponton a Messiás belép hívő életébe. Ezt a szolgálatot János 3:3-7 és Titus 3:5-7 jegyzi fel.

A harmadik szolgálat a bennlakozás. A bennlakozás szolgálata az, amikor a Szentlélek jelen van a hívő életében, amikor a Szentlélek a hívőben lakik, ahogyan a Messiás is lakozást vesz a hívőben az újjáteremtés során (I. Korinthus 3:16, 6:19, II. Timóteus 1:14).

A Lélek negyedik szolgálata a keresztség. Amikor hiszünk, a Szentlélek bekeresztel minket a Messiás testébe (I. Korinthus 12:13, Efézus 4:4-6).

Az ötödik szolgálat az elpecsételés. Ezzel a szolgálattal bepecsételtünk a Messiás testébe, ahonnan így soha nem eshetünk ki, ezzel gondoskodik örök biztonságunkról (II. Korinthus 1:21-22, Efézus 1:13-14, 4:30).

2. A Szentlélek szolgálata a lelki érettség vonatkozásában

Míg a megváltás területén a szolgálatok egyszer s mindenkorra szólnak, addig az érettség vonatkozásában a Szentlélek szolgálatai folyamatosak.

Öt ilyen szolgálat létezik.

Az első a Lélek spirituális igazság tanításának szolgálata (János 16:12-16).

A második szolgálat a Lélek vezetése (Róma 8:14).

A harmadik szolgálat a Lélek meggyőzés szolgálata (Róma 8:16).

A negyedik szolgálat az, hogy a Szentlélek imádkozik értünk (Róma 8:26).

Az ötödik szolgálat a Szentlélek betöltése (Efézus 5:18).

Ez az öt szolgálat folyamatos és ismételt és a lelki érettséggel kapcsolatos. Mivel a lelki érettséggel vannak kapcsolatban, ezek részei a Lélekkel-betöltött életnek. Ez különösen igaz az utoljára említett szolgálatra, így ezt bővebben kifejtjük.

3. A Szentlélek betöltése

A harmadik terület az a kulcsfontosságú írásrész, mely a Szentlélek betöltésével foglalkozik, Efézus 5:18: *És meg ne részegedjétek bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesejétek be Szentlélekkel.*

Ez a szolgálat tesz minket képessé arra, hogy Lélekkel-betöltött életet éljünk, mely az odaszánás tettét követi.

a. A betöltés meghatározása

Meghatározás szerint a *betöltve* lenni azt jelenti, hogy „irányítva lenni”. Ahogyan az az ember, aki telve van alkohollal az alkohol irányítása alá kerül, hasonlóképpen az az ember is, aki a Szentlélekkel van betöltve a Szentlélek irányítása alatt áll. A *Lélekkel betöltött* állapot meghatározása „Lélek által irányított”. Ahhoz, hogy megengedjük, hogy a Lélek irányítsa az életünket a mindennapokban, először oda kell szánunk az életünket Istennek (Róma 12:1).

b. A betöltés jellemzői

A Lélek betöltésének négy jellemzője van.

Először is, ez egy parancs, mert a görögben az Efézus 5:18-ban szereplő szó felszólító módban van. Tehát egy követelményről van szó, Isten kötelez minket arra, hogy átadjuk a Léleknek az életünk feletti irányítást.

A második jellemző az, hogy a betöltés ismétlődik. A felszólító mód jelen időben szerepel, ami ismételt cselekvést hangsúlyoz. A betöltésnek többször kell megtörténnie. Apostolok Cselekedetei könyvében például a tanítványok először Apostolok Cselekedetei 2:4-ben lettek betöltve, majd Apostolok Cselekedetei 4:31-ben is. István az Apostolok Cselekedetei 6:5-ben, majd Apostolok Cselekedetei 7:55-ben újra be lett töltve a Lélekkel. Pált Apostolok Cselekedetei 9:17, és később 13:9-ben is betöltötte a Lélek. A betöltés tehát ismétlődő.

A harmadik jellemző az, hogy valaki más végzi a betöltést. A görög nyelvben a jelen idejű felszólító mód szenvedő alakban van, ami azt jelenti, hogy valaki más végzi a betöltést, valaki más végzi az irányítást. Ebben az esetben a Szentlélek végzi az irányítást, mi pedig alávetjük magunkat ennek az irányításnak a mindennapjainkban.

A negyedik jellemző az, hogy a Lélek betöltése a Messiáshoz való hasonlatosságot hoz létre. Az Efézusbeliekhez írt levél 5. és 6. fejezetében leírja, hogy mivel jár a Lélekkel betöltött élet, s itt a Messiáshoz való hasonlatosságról ír.

c. A Lélekkel való betöltekezés feltételei

Három feltétele van a Lélekkel való betöltekezésnek.

Először is, odaszánt életre van szükség, át kell magunkat engednünk a Lélek irányításának. Ehhez szükséges az odaszánás kezdeti tette (Róma 12:1), valamint az egyén életének folyamatos Lélek általi vezetése a mindennapi életben. Az odaszánt élet előfeltétel. Hacsak nem hajtottuk végre az odaszánás kezdeti tettét, nem élhetünk Lélekkel-betöltött életet.

A második feltétel a mindennapi élet során gyakorolt győzedelmes élet. A győzedelmes élet azt jelenti, hogy mindennapi megtapasztalásainkban a bűn felett gyakorolt győzelemmel összhangban élünk (Efézus 4:30). Ezt úgy érhetjük el, hogy válaszolunk az Ige *világosságára* annak folyamatos megértése során (I. János 1:7).

A harmadik feltétel a ráutaltsággal járó élet, az, hogy a Lélek munkájától függünk (Galátzia 5:16).

Ezek a feltételek nyilvánvalóan azzal járnak, hogy Isten Igéjének alá vessük magunkat és engedelmeskedjünk annak.

d. A Lélekkel való betöltekezetség eredményei

A Lélek betöltése öt dolgot hoz létre.

Először is, a jellemében végbement Messiáshoz való hasonlatosságot, mert a *Lélek gyümölcseit* fogja eredményezni (Galátzia 5:22-23).

Másodszor, imádatot és dicséretet eredményez (Efézus 5:19-20). A Lélekkel betöltött élet arra készítet, hogy imádjuk és dicsérjük Istent. Külsőleg úgy dicsérjük, hogy *beszélgetünk egymás között zsolnárokban és dicséretekben és lelki énekekben*. Belülről pedig imádó hozzáállásunk abban nyilvánul meg, hogy *énekelünk és dicséretet mondunk szíveinkben*.

A harmadik eredmény a hála lelke: hálát adunk...mindenért (Efézus 5:20).

A negyedik eredmény az alávettség (Efézus 5:21). Ebbe beletartozik az egymásnak való

alávetettség: feleségek a férjeiknek, gyermekek a szüleiknek, alkalmazottak a munkaadóiknak.

Az ötödik eredmény a szolgálat, hiszen az odaszánt, Lélekkel betöltött életben megnyilvánul a hatalom az egyén lelki ajándékának gyakorlása során.

Honnan tudhatod, hogy Lélekkel betöltött életet élsz? Úgy, hogy választ adsz bizonyos kérdésekre. Először is, elvégezted a Róma 12:1-ben leírt kezdeti odaszánást? Ha a válasz „igen”, akkor legjobb tudomásod szerint életed minden területén átengeded a vezetést? Ha erre is „igennel” tudsz válaszolni, akkor Lélekkel betöltött életet élsz. Arra azonban emlékezz, hogy a holnap új próbákat hozhat.

III. A MESSIÁS URALMÁNAK MEGHATÁROZOTT TERÜLETEKRE TÖRTÉNŐ ALKALMAZÁSA

A Messiás uralmának harmadik főbb területe az alkalmazás. Ez a rész négy specifikus területet vitat meg, a tanítványságot, az adakozást, az imát és a házasságot.

A. Tanítványság

Az első specifikus terület a tanítványság, melyet öt kategóriára osztunk.

1. Meghatározás

Az első kategóriában a tanítványságot úgy lehet legjobban meghatározni, mint egy ember kapcsolatát Jesuához a Messiáshoz három területen, mint tanító, mint mester, s mint Úr.

2. A „tanítvány” szó használata

Világosan megfigyelhető egy jelentésbeli fejlődés a tanítványság második kategóriájában, hiszen amikor a Biblia tanítványokról beszél, a tanítványság három szintje látható. A szó önmagában annyit jelent: „tanuló”.

a. A kíváncsiak

A tanítványság első szintje egyszerűen a kíváncsiakra utal. Ők a Máté 5:1-ben megemlítettek: *Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felméne a hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az ő tanítványai.*

Máté 13:2 később elmondja: *És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala.*

Ugyanezzel a kategóriával foglalkozik János 8:31: *Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok.*

Az ezekben a versekben szereplő emberek kíváncsiak voltak. Ezen a ponton ők csupán még tanulók voltak, akik meg akarták tudni, hogy kicsoda Jesua, az-e akinek mondja magát. Ekkor még olyanok voltak, mint a tanulók egy iskolában. Számukra ez csak intellektuális érdeklődés volt. E csoport tagjai még nem reagáltak sem így sem úgy Jesua állításaira. A tanítványság első szintje pusztán a kíváncsi, a tanuló, az intellektuális érdeklődő és semmi több.

b. A meggyőződött tanítvány

A tanítványság második szintje azoknak szól, akik meggyőződtek: a meggyőződéses tanítvány. Ezt a kategóriát János 2:11 említi: *Ezt az első jelt a galileai Kánában tevél Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.*

Amikor az ember kíváncsiból meggyőződötté válik, a tanítványság első szintjéről a másodikra lép.

Elhiszi a tényeket, meggyőződött az állítások igazságáról. Ebben az esetben meggyőződtek annak az állításnak az igazságáról, hogy ő a Messiás.

c. Az elkötelezett tanítvány

A tanítványság harmadik szintje magában foglalja a Messiás uralmát. Ő az elkötelezett tanítvány, aki utánanézett a tényeknek, hitt, megtért, mostanra elkötelezett, s az életét ennek az igazságnak szentelte. Az ilyen tanítványról szól Máté 16:13-16: *Mikor pedig Jézus Czézarea Filippi környékére méne, megkérdé tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondanak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.*

A tanítványság ugyanezen szintjéről szól János 6:66-68: *Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele. Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-é menni? Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.*

Ebben a részben a tanítványok két csoportjáról olvasunk, azokról, akik meggyőződtek ugyan, de többé már nem követik őt – talán ők voltak azok, akik pusztán kíváncsiak voltak, de a többiek, a tizenegy a tanítványság harmadik szintjén állnak. Ők elkötelezettek voltak, minden áron ragaszkodtak Jesuához mert tudták, hogy nála vannak *az örök élet beszédei*.

A tanítványságnak tehát három szintje van: a pusztán kíváncsiak, vagy tanulók; azok, akik meggyőződtek, de nem elkötelezettek; s végül az elkötelezett, odaszánt hívők. Azok, akik az odaszánást megtették és Lélekkel betöltött életet élnek, az elkötelezett tanítványok kategóriájába tartoznak. Ez az igazi tanítványság, a teljes elkötelezettség. Ezzel valójában azt mutatja meg, hogy a Messiás lett élete Ura és Lélekkel betöltött életet él.

3. A tanítványság követelményei

A tanítványság harmadik szintjén a tanítványság követelményeit három írásrész írja le. Az első Máté 16:24-26, mely azt tanítja, hogy a tanítványnak nemet kell mondania önmagának, és *fel kell vennie a keresztet*, ami azt jelenti, hogy hajlandónak kell lennie az elutasítás felvállalására, ahogyan Jesuát is elutasították. A második rész Lukács 14:27, ami szintén azt hangsúlyozza, hogy azonosulni kell a Messiás elutasítottságával. A harmadik Lukács 14:33, mely azt tanítja, hogy a tanítványság együtt jár azzal, hogy az ember teljes mértékben lemond mindazon dolgokról, amelyek első helyen állnak az ember életében.

A tanítványság követelménye azt jelenti, hogy többé nem mi vagyunk saját életünk urai. A Messiás az életünk Ura; ő irányít minket és mi teljes mértékben azonosulunk vele. Teljes mértékben azonosultunk az elutasítottságával, és teljes mértékben lemondunk mindenről, ami rajta kívül az életünk középpontjává válhat.

4. A tanítvánnyá válás módja

A tanítványság negyedik kategóriájában három írásrész tanít a tanítvánnyá válás módjáról.

a. Máté 11:28-29

Az első rész két lépésre mutat rá. Az első lépés az *ő igájának felvétele*. „Felvenni az ő igáját” azt jelenti, hogy az ő tanítványává válunk. A tanítványává válni azt jelenti, hogy egyszer s mindenkorra odaszánjuk az életünket. A második lépés a *tanuljatok tőlem*. Ez a módja: tanulj tőle és ismerd meg őt bensőséges módon. Többet tanulunk róla, ha ő életünk Ura és tanítványok vagyunk, mert teljesen elköteleztük magunkat mellette.

b. János 8:30-32

A második rész azt tanítja, hogy tanítványnak lenni azt jelenti, hogy megmaradunk a Messiás tanításaiban. Jesua azt mondta: *Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok.* „Megmaradni az Igében” azt jelenti, hogy „ismerjük az ő Igéjét, követjük azt és engedelmeskedünk neki”. A tanítvány legmeghatározóbb jegye az engedelmisség.

c. Lukács 9:57-62

A harmadik rész rámutat arra, hogy a tanítvánnyá válás három dologgal jár. Először is, „kötségvetést” kell készíteni. Ne hozz elhamarkodott, vagy ostoba döntést. Számoljunk a költségekkel, és ébredjünk rá arra, hogy ha elkötelezzük magunkat, nincs garanciánk a földi kényelemre. Mérjük fel a tanítványsággal járó költségeket, mert borzasztó dolog elkötelezni magunkat, és aztán nem tartani ki az elkötelezettségünk mellett. Másodsor, ha döntést hozunk, nem szabad késlekedni a végrehajtással. Ha döntést hoztál, tartsd is be. S végül harmadsor, ha elindultál a tanítványság útján, nem szabad visszafordulni, hiszen az hitehagyás lenne.

5. A nagy küldetés

A tanítványság ötödik kategóriájában, a Máté 28:18-20-ban szereplő nagy küldetés nem azt mondja, hogy evangelizáljatok, hanem, hogy tegyetek tanítványokká embereket. A görög szövegben csak egyszer szerepel a felszólító mód, a *tegyetek tanítványokká*. Ezt a felszólító módot három alárendelt melléknévi igenév követi: elmenvén, megkeresztelven és tanítván. Ez a tanítványozás három eleme: először is, az elmenvén azt jelenti, hogy „evangelizálni”; másodsor, megkeresztelven azokat, akik hisznek; és harmadsor, tanítván mindazokat a dolgokat, amiket Isten megparancsolt, mert a tanítvány jele az engedelmisség.

B. Adakozás

A Messiás uralmának alkalmazásában a második meghatározott terület az adakozás. Öt írásrész a tanít az adakozásról a Messiás uralmával kapcsolatban.

1. I. János 3:17

Az első részből azt tanulhatjuk meg, hogy egy szükségben lévő hívőtársunkkal osztozni az anyagi javainkon bizonyítéka a lelki életnek.

2. II. Korinthus 8:1-5

A második rész azt tanítja, hogy a hívőknek anyagilag támogatniuk kell a szolgálatot és a szolgálatot végzőket. Ha egy hívő nem ad a szolgálat vagy szolgálatok támogatására, nem gyakorolja a Messiás uralmát ezen a területen.

3. Galátzia 6:6

A harmadik rész azt tanítja, hogy az, aki lelki nyereséghez jut egy tanítótól, köteles anyagi javaiban osztozni azzal a tanítóval. Ha egy gyülekezet szolgálója, egy vasárnapi iskolai tanító vagy egy rádió szolgálat tanít téged az Írásra, és nem osztozol azok pénzügyi támogatásában, akiktől előnyöd származik, akkor életed ezen területén nem töltöd be a Messiás uralmát.

4. I. Korinthus 16:1-2

A negyedik rész négy dolgot tanít az adakozásról.

a. Az adakozás mindenkire vonatkozik

Ez a rész először is azt tanítja, hogy az adakozás mindenkire vonatkozik, mivel ezt mondja: *mindenitek*. Minden hívőnek kell adnia.

b. Az adakozás arányos legyen

Másodszor azt tanítja, hogy az adakozás arányos legyen: aszerint, ahogyan Isten adott. Az újszövetségi hívő számára nincs tizedfizetés. A tizedfizetés csak a mózesi törvény alatt volt kötelező; a Messiás törvényének nem része. Ennek ellenére, ha gyakorolni akarjuk a Messiás uralmát, akkor a Lélekkel betöltött adakozást is gyakorolnunk kell. Lehet, hogy néha csak kilenc százalékra van lehetőségünk, máskor talán tizenegy százalékra, s megint máskor kilencven százalékra. Az ószövetségi tized valójában nem tíz százalék volt; ha mind a háromféle tizedet összeadjuk, akkor huszonnégy százalék volt. A hívő adakozásának arányosnak kell lennie, aszerint, ahogyan Isten megáldotta. Félre kell tenned egy bizonyos összeget az Úr munkájára aszerint, amit Isten adott neked, legyen az tíz, ötven, vagy kilencven százalék.

c. Az adakozásnak bizalmasnak kell lennie

A harmadik dolog, amit ez a rész az adakozásról tanít az, hogy magánbetétben történjen: *tegye félre magánál*. Az itt szereplő görög szó jelentése „elraktározni”, „felhalmozni”. Visszaható, vagyis azt jelenti, hogy „magának”, s ez egy magánbetét, nem valamiféle gyülekezeti kincstár. Más szóval, ez egy magánbetétet jelent, ahova az Úr pénzét tesszük, s melyből az egyén a Lélek vezetése szerinti meghatározott célokra ad.

Tegyük fel, hogy a családjunkban két külön bankszámla van. Az egyik a működő számlánk, amelyből az ételre, autóra, háztörlesztőre, stb. fizetünk. Aztán van egy másik számlánk is, amit „Isten számlájának” nevezünk. Az Úr pénzét ide tesszük, és az ide helyezett pénzt soha nem használjuk személyes szükségünk kielégítésére. Soha! Innen kezdve ez az Úr pénze, s a Lélek vezetése szerint ezt a pénzt különböző szolgálatok támogatására fordítjuk.

Különböző opciók léteznek, melyeken keresztül az egyén ezt megteheti, de valamiféle magánbetétnek kell lennie. A „tegye félre magánál” nem zárja ki a rendszeres adakozást, mint például a gyülekezet szolgálatának támogatását. Azt sem zárja ki, hogy valaki elkötelezze magát II. Korinthus 8:10-11 szerint. Mindig kell, hogy legyen egy rendelkezésre álló pénzkészlet, melyet a Lélek vezetése szerint használhatunk, s ezt a legjobban egy magánbetéten keresztül valósíthatjuk meg.

d. Az adakozás legyen időszakos és rendezett

Az adással kapcsolatos negyedik dolog az, hogy időszakosnak és rendezettnek kell lennie: *a hétnek első napján*. A félretétel nem lehet kiszámíthatatlan, hanem *a hét első napján* kell történnie. Pál zsidó szemszögéből nézve ez a szombati naplementétől a vasárnapi naplementéig tartó időszak. *A hét első napján* üljünk le és nézzük meg, hogy Isten hogyan áldott meg minket anyagilag. Aztán arra alapozva ahogyan ő megáldott, annak az összegnek egy részét – akárhány százalék legyen is az -, tegyük félre valamiféle magánbetétbe. Aztán ahogyan a Lélek vezet, erről a számláról támogatjuk az Úr munkáját.

5. Róma 15:25-27

Az adakozásról szóló ötödik rész arra mutat rá, hogy a missziókra való adakozásunkban ezt az elvet kell követnünk: *a zsidónak először* (Róma 1:16). Ahogyan a pogányok részeseivé válnak a zsidó lelki áldásoknak, a pogányok kötelezve vannak az anyagi áldások megosztására a zsidó hívőkkel.

Ezek azok a különböző módok, ahogyan a Messiás uralmát az adakozás meghatározott területein alkalmazzunk kell.

C. Ima

A Messiás uralmának alkalmazásában a harmadik meghatározott terület az ima. A legjobban ideillő Írásrész a Lukács 11:2-4, amely a Messiás uralmára vonatkozóan hat dologra mutat rá az imában: Először is minden imát Istennek az *Atyának* kell címezni, nem a Fiúnak vagy a Szentléleknek.

Másodszor, meg kell szentelnünk Istent: *szenteltessék meg a Te neved.*

Harmadszor, imádkoznunk kell a királyság programjáért, ami Isten munkája. Mivel a prófeciákból tudjuk, hogy közeleg a királyság, biztosak lehetünk annak eljövételében. Ezért imádkoznunk kell az eljövendő királyságért. A királyság program része a megváltás, így az evangelizálás és missziók munkájáért is imádkoznunk kell.

Negyedszer, imádkoznunk kell személyes szükségleteinkért, kiemelve Istentől való függésünket. Ez túl kicsinyesnek tűnhet, ám ez is a Messiás uralmától való függésünkre mutat. Így vonatkozik a Messiás uralma az imaéletünkre.

Ötödször, meg kell vallanunk a bűneinket ahhoz, hogy helyreállhasson családi kapcsolatunk Istennel az Atyával. Ez az a pont, ahol a megvallás eszközén át megvizsgáljuk odaszánásunk és betöltöttségünk állapotát, hogy meggyőződhesünk, még mindig az odaszánt élet ösvényén járunk, s azt az életet éljük.

Hatodszor, imádkoznunk kell a lelki hadviselés felől.

D. Házasság

A Messiás uralmának alkalmazásában a negyedik meghatározott terület a házasság. A házasság talán mindennél jobban hasonlít a Messiás uralmára. Ahogyan a férj a feleség ura, úgy a Messiásnak kell lennie minden hívő Urának (Efézus 5:22-23). Ha Jesua uralmát alkalmazzuk a házasságra, öt dolgot emelhetünk ki erre az ígérésre alapozva.

Először is, a feleségnek alá kell magát vetnie a férj uralmának olyan mértékben, amilyen mértékben a Messiás uralmának vetjük alá magunkat.

Másodszor, az az asszony, aki nem veti alá magát a férjének, a Messiás uralmával szembeni lázadásban él. Ha egy feleség lázad a férje ellen, akkor Isten ellen lázad. Ez ennyire egyszerű.

Harmadszor, az alávetettségnek a Messiás szeretete miatt kell megtörténnie.

Negyedszer, a férj köteles a feleségét „beleszeretni” az alávetettségbe, nem pedig bele kényszerítenie abba. Ha valaki úgy kényszeríti feleségét alávetettségre, hogy akár szóban, akár fizikailag rosszul bánik vele, az a Messiás uralma elleni lázadás. A bántalmazó férj nem vetette magát alá a Messiás uralmának. Ez ennyire egyszerű. Az a férj, aki nem szereti a feleségét, Istent sem szereti.

Végül ötödször, a férjnek minden tőle telhetőt meg kell tennie azért, hogy a feleségét tökéletességre vezesse a feleség ajándékainak és tehetségének területén.

Ezzel zárjuk a Messiás uralmára vonatkozó tanulmányunkat.